

Lubomír Doležel

PULOČAS ROZPADU

GALÉN

Lubomír Doležel POLOČAS ROZPADU

GALÉN 2016

Lubomír Doležel

PULOČAS
ROZPADU

FIKCE

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno

© Lubomír Doležel, 2016

Photos © Lubomír Doležel jr., Libor Galia, Andrew Lass, 2016

Typography © Bedřich Vémola, 2016

© Galén, 2016

ISBN 978-80-7492-245-9 (PDF)

ISBN 978-80-7492-246-6 (PDF pro čtečky)

Motto:

„Existují vůbec dramata lásky? Já znám jen tragikomedie!“
(Fráňa Šrámek, Křižovatky)

ÚVODNÍ POZNÁMKA ONOMASTICKÁ

Já, vypravěč, se jmenuji Gerber. Prostě Gerber. Když jsem se narodil krátce po první světové válce, byla nová Československá republika zachváčena vlastenectvím a antikaticismem. Křestní jméno nově narozeného občánka se nehledalo jako dříve v katolickém kalendáři, přišla do módy slovanská jména, povětšinou složeniny, jako za národního obrození. I bylo mi dáno jméno Květoslav. Nikdo se nepozastavoval nad tím, že Květoslav příliš neladí s mým jménem rodným, Gerber. Vydržel jsem s tím Květoslavem (doma a s kamarády Květou) přes obecnou školu a nižší gymnázium. Pak mi začali spolužáci říkat Gerber, a to mi zůstalo. Na vysoké škole to znělo módně a v kanadské emigraci se to ukázalo ohromnou výhodou. Žádné háčky, žádné čárky, žádné potíže s výslovností a s pravopisem. I dopisy či maily, které jsou mi adresovány, začínají vždy „Dear Gerber“ nebo „Milý Gerbere“ („Gerbere“, prosím, nikoliv „Gerbře“). V ústním styku jsem ovšem „Džerbr“ a marně se snažím přesvědčit aspoň své blízké kanadské přátele, že v mém jménu se G nemá měkčit. V oficiálních dokumentech a kontextech jsem John Gerber.

Jména hrdinů mého příběhu jsou všechna arbitrární, odráží se v nich nanejvýš národní původ postavy. Abych své fikční postavy jasně odlišil, používám k označení reál-

ných lidí zkratky. Vůbec doporučuji, aby si čtenář uvědomil, že mé fikční postavy jsou udělány ze slov, nemají hmotné tělo, nejsou původem z matky. Hledat za mými fikčními postavami reálný nebo intertextový prototyp, hádat, kdo je kdo, znamená číst můj román špatně. Fikce dává svému tvůrci svobodu být absolutně upřímný a otevřený, zároveň však od čtenářů vyžaduje, aby mu tuto svobodu imaginace přiznali.

SETKÁNÍ

Na konferenci o modální logice, která se konala v Izraeli, jsem přibyl se zpožděním, letadlo El-Al, kterým jsem letěl z Toronta, muselo nouzově přistát v Londýně. Pilot prý dostal zprávu, že na palubě by mohla být ukryta bomba. Krátká doba, kdy jsme ve výšce jedenácti kilometrů kroužili nad Londýnem, se nám na palubě zdála nekonečná. Konečně pilot dostal povolení k přistání a začal sestupovat. Napětí jen vzrostlo, bouchne to, nebo ne? Ani ve chvíli, kdy podvozek letadla škrtl o přistávací plochu, napětí nepominulo. Teprve když se motor zastavil, pocítili jsme bezpečí zemského domova. V uctivé vzdálenosti nás obklopile sanitky a vozy hasičů.

Druhý den mě na letišti v Tel-Avivu čekalo přeobjednané auto a odvezlo mě do kibucu Shefayim nedaleko letiště, který si přivydělával tím, že poskytoval ubytování a služby pro různá shromáždění. Dojel jsem k samému konci prvního dopoledního zasedání, a tak jsem počkal na účastníky před jídelnou, kam museli za chvíli přijít na oběd. A opravdu, brzy se ze zasedacího sálu vyvalila tlupa vzrušených učenců, pokračujících v debatě, která byla zřejmě vášnivá, jako vždy, když se vědci přou o čistě formální problémy. Když však mě debatéři uviděli u vchodu do jídelny, vyměnili zarputilé tváře za tváře usměvavé,